Parkfilmhuis TAKE 36
Cornelis Geellaan 2, 2406 JG Alphen aan den Rijn, telefoon (0172) 492982

6e jaargang, nr 36

Precious: aangrijpend en eerlijk
Indrukwekkende Schindler van China
Prachtige verbeelding van eenzaamheid
Meesterlijke film van meesterregisseur Haneke
Wat verder?
Kinder-/jeugdfilms

Beste lezers van Take (36)

Met 2009 al weer een aantal weken achter ons, kan ik u de bezoekersaantallen geven van de films die we in het voorbije jaar hebben vertoond.
Ons Parkfilmhuis werd in 2009 maar liefst 16.310 maal bezocht; in 2008 was het aantal bezoekers nauwelijks meer: 16505. Het aantal voorstellingen in 2009 was wel 508 tegen 467 in 2008. We vertoonden vorig jaar ook meer films dan het jaar ervoor: 155 tegen 137. Het gemiddeld aantal bezoekers per film lag in 2009 op 32, in 2008 waren dat 35 bezoekers. Van het aantal van ruim 16.000 bezoekers was in 2009 meer dan 40 procent lid van het filmhuis. In 2008 ging het om 45 procent van het aantal bezoekers dat toen lid was. Acht procent minder niet-leden bezochten ons vorig jaar dan in 2008: 25 procent tegen 32 procent. Daarentegen bezochten aanzienlijk meer 65 plussers ons vorig jaar dan in 2008. En dat gold ook voor jongeren in het bezit van een cjp-pas en scholieren en studenten in het kader van hun opleiding culturele en kunstzinnige vorming. De drie categorieën opgeteld ging het vorig jaar om ruim 23 procent tegen iets meer dan 11 procent het jaar ervoor.
Als direct betrokkenen bij het filmhuis vinden we dat de bezoekcijfers overigens wel verder omhoog moeten. Aan de vertoonde films kan het niet liggen, dat is wel gebleken uit de waardering die u aan de films hebt toegekend. Ik kom daar in een volgende Take nog wel op terug.
Zoals permanent gebeurt, zullen we ons opnieuw afvragen hoe wij het aantal bezoekers kunnen opstuwen. U kunt daar natuurlijk ook een rol in spelen: als u als ontvanger van deze Take besluit om wat vaker naar het filmhuis te komen, zeg tenminste eenmaal meer per maand, dan zitten we zomaar aan het einde van het jaar met 20.000 bezoekers. Dat zou mooi zijn, heel mooi. Wij blijven op u rekenen. U kunt ook op ons blijven rekenen.

Hartelijke groet,
Loek Heskes

Precious: aangrijpend en eerlijk

Twee Takes achtereen riep ik u op om *Troubled Water*, de magnifieke film van de Noorse regisseur Erik Poppe, te gaan zien. U hebt mijn pleidooien voor een bezoek aan de film massaal opgevolgd en u hebt mijn hoge waardering voor *Troubled Water* eveneens gevolgd, want de film heeft een hoge waarderingsscore gekregen.
Op het gevaar af dat u vindt dat ik begin te overdrijven: ga eind februari naar ***Precious***, van de Amerikaanse regisseur Lee Daniels, want *Precious* is meer dan indrukwekkend, niet het minst door de 16-jarige, kolossaal zware hoofdrolspeelster Gabourey Sidibe, die een waar natuurtalent blijkt te zijn. Met een minimum aan mimiek speelt zij als debuterend actrice een

rol die z'n weerga niet kent. De film bezorgt u gegarandeerd koude rillingen, een nog groter brok in de keel dan *Troubled Water*, en maakt dat u de gehele aftiteling in het donker van onze filmzaal gaat meemaken, al is het maar om alle indrukken te verwerken, de tranen te drogen en uzelf weer terug te zetten in de vriendelijke wereld van ons eigen leven. Regisseur Lee Daniels heeft de verfilming van de roman Push van Sapphire zo levensecht gemaakt dat het verhaal hier en daar een beangstigend realistisch gruwelsprookje is geworden. In weerwil van alle ellende die Claireece 'Precious' Jones dagelijks op haar pad treft, met als morbide dieptepunten een vader die zijn eigen dochter misbruikt en een moeder die dezelfde dochter mishandelt, put *Precious* toch hoop uit wat en wie zij 'onderweg' tegenkomt. Het verhaal speelt zich af in het getto van het New Yorkse Harlem,aan het eind van de jaren '80 van de vorige eeuw. *Precious* heeft een geweldige kennisachterstand, wordt vanwege haar postuur door Jan en alleman bespot, en leeft in een milieu waar de bijstandsuitkering het hoogste ideaal is.

Prachtig heeft Daniels de videoclipfantasieën van zijn hoofdrolspeelster in de film gemonteerd: haar ideale wereld versus de monsterlijke, dagelijkse realiteit.In het tweede deel van de film slaagt *Precious* erin de weg naar boven te vinden, daarbij geholpen door een magnifieke Paula Patton, haar onderwijzers op de alternatieve school, en zangeres Mariah Carey, die al even schitterend een sociaal werkster speelt. En het zijn echte tranen die Carey plengt als zij moeder en dochter op haar spreekuur ontvangt, zo heeft de zangeres al in menig interview verteld. Zo indringend is er geacteerd.

Precious als film is hard, aangrijpend, maar ook eerlijk. Wat mij betreft krijgt de film binnenkort tenminste de Oscarnominaties die zij verdient, voor beste film, voor hoofdrolspeelster Sidibe, voor de bijrollen van Patton en Carey en voor het bewerkte scenario. En dan moet er toch tenminste ook een nominatie kunnen worden verzilverd.

Precious draaien we eind volgende maand en begin maart maar liefst zes maal, waarvan eenmaal op dinsdagmiddag 2 maart.

Indrukwekkende Schindler van China

De recensenten zijn nogal wisselend in hun oordeel over ***John Rabe***, de film van Duits regisseur Florian Gallenberger over de Siemens-topman die eind jaren '30 van de vorige eeuw duizenden Chinezen uit Japanse moordenaarshanden wist te houden.

Zeker, hier en daar is het verhaal iets te sentimenteel verbeeld, zijn sommige scènes net iets te kitscherig, maar het geheel is me als film goed bevallen, omdat er een alleszins realistisch beeld wordt getoond van wat zich tijdens de Japanse aanval op Nanking heeft afgespeeld, met fraai spel van Ulrich Tukur – ook te zien als de baron in Hanekes *Das Weisse Band* – en een indrukwekkende mise-en-scène van het Nanking van eind jaren '30.

In *John Rabe* speelt Steve Buscemi op sublieme wijze de cynische arts die aanvankelijk met nauwelijks verholen achterdocht de handel en wandel van de Chinese Schindler volgt, om later, in weerwil van de botsende karakters, samen met anderen het front mét Rabe te formeren. Maar ook dan verliest Buscemi de realiteit niet uit het oog: Rabe is hooguit een goede nazi, maar wel een nazi, want overtuigd lid van de NSDAP en een fan van de Führer. En waar het nazidom tot nu toe altijd als absolute wreedheid is verbeeld, zo blijft het voor de 'onpartijdige' buitenstaander curieus om te zien dat de grote Swastikavlag uiteindelijk dé ultieme bescherming biedt aan duizenden Chinese medewerkers van Siemens tegen de Japanse bombardementen boven Nanking.Gallenbergers *John Rabe* past in de serie films waarin veelal jonge(re) Duitse regisseurs op zoek gaan naar mogelijkheden om het Duitse nazi-verleden niet alleen maar als mensonterend en mensvernietigend te verbeelden. En ook in die zin vind ik *John Rabe* een geslaagde poging. De film heeft op diverse festivals al een aantal prijzen gewonnen. We draaien *John Rabe* volgende maand vier maal, waarvan éénmaal op de middag van dinsdag 9 februari.

Prachtige verbeelding van eenzaamheid

De derde film die ik speciaal bij u aanbeveel is ***Nothing Personal***, de film van Urszula Antoniak die op het laatstgehouden Nederlandse Filmfestival een groot aantal Gouden Kalveren won: voor beste film, beste regie, beste camerawerk en beste sound design.
De jury van het NFF zei over *Nothing Personal* dat de film van begin tot eind weet te boeien, te ontroeren en een verpletterende indruk achterlaat. Wat moet ik daar eigenlijk nog aan toevoegen? Dat *Nothing Personal* mij, wat het uitgangspunt betreft, veel aan *Kan door huid heen* deed denken. Ook in *Nothing Personal* gaat het om een jonge vrouw die aan haar verdriet wil ontsnappen en zichzelf in eenzaamheid afzondert. Een verdere vergelijking gaat mank, maar de rol van Lotte Verbeek als de jonge Anne had toch wel weer parallellen met die van Rifka Lodeizen als de jonge Marieke in *Kan door huid heen.*
Weet overigens dat *Kan door huid hee*n ook al even succesvol was op het Utrechtse NFF: Gouden Kalveren voor beste actrice (Lodeizen dus) en voor beste montage. Kan door huid heen kreeg toen ook de speciale juryprijs. Op maandag 18 januari jl. kreeg regisseuse Esther Rots de Dutch Directors Guild Award, de prijs van de beroepsvereniging van film- en televisieregisseurs. Voor die DDG Award was Urszula Antoniak trouwens ook genomineerd. Ze mag de DDG Award dan hebben misgelopen, Antoniak is vanwege haar debuutfilm zeker niet minder gelauwerd. In Locarno en Sevilla, vooraanstaande filmpodia, werd *Nothing Personal* met prijzen overladen. De Nederlandse, van oorsprong Poolse, regisseuse heeft met *Nothing Personal* een werkelijk schitterende film gemaakt, beelden als schilderijen, las ik ergens, en dat is een rake typering. Het gegeven van de film intrigeert: twee mensen die de eenzaamheid opzoeken, als bij toeval in elkaars gezelschap belanden en zich vervolgens hevig tot elkaar aangetrokken voelen. De rollen van Lotte Verbeek als de weerbarstige Anne die de eenzaamheid zoekt en van Stephen Rea die als oude weduwnaar tegen zijn wil in de eenzaamheid is beland, zijn overweldigend. De film speelt zich af in de streek Connamara in het lege, verlaten noordwesten van Ierland, een soberder decor is nauwelijks denkbaar. De Ier Stephen Rea zei onmiddellijk ja toen hem de mannelijke hoofdrol werd aangeboden en dat mag opmerkelijk heten voor een film van een debuterend regisseuse. *Nothing Personal* is een volle filmzaal waard. Ga dat zien dus. We kunnen *Nothing Personal* overigens maar driemaal vertonen.

Meesterlijke film van meesterregisseur Haneke

Ik kan het niet laten. Ik voeg nog een vierde film toe aan mijn lijstje van aanbevolen films: ***Das weiße Band*** van Michael Haneke, één van mijn favoriete regisseurs. Opnieuw heeft de Oostenrijkse filmmaker een meesterwerk afgeleverd, waarvoor hij mijns inziens zeer terecht de Gouden Palm won op het prestigieuze filmfestival van Cannes. Recentelijk werd zijn film uitgeroepen tot beste Europese film van 2009.
Het zou mij niet verbazen als *Das weiße Band* binnenkort de Oscar gaat winnen voor de beste niet-Engelstalige, buitenlandse film. De titel van de film verwijst naar de door schoolkinderen in de jaren vóór de Eerste Wereldoorlog gedragen witte linten, die het verlangen naar reinheid en onschuld moesten symboliseren. Maar voor de kinderen die er mee moesten lopen, betekende datzelfde witte lint ook wreedheid, want het was immers een publieke vernedering voor degene die kennelijk had gezondigd. Dat gegeven weet Haneke op indrukwekkende wijze te verbeelden. Het zijn geheimzinnige gebeurtenissen in een Duits dorp, bijna 100 jaar geleden, die de toon in de film van Haneke zetten. Angst, wreedheid, achtervolgingswaan, wraakzucht, bekrompenheid, machtswellust, het zijn allemaal latente eigenschappen in mensen die door aanvankelijk onverklaarbare voorvallen manifest worden en zich openbaren. *Das weiße Band* is als veel van Hanekes eerdere films: er zit altijd meer in dan je als kijker in eerste instantie opneemt. Het knappe van Haneke is ook dat hij zijn acteurs en actrices tot bijna bovenmenselijk niveau verheft. Want wat wordt er weer razend knap in *Das weiße Band* geacteerd. Oorzaak en gevolg: het zijn bij Haneke nooit op zichzelf staande begrippen, ze hebben bij deze meesterlijke regisseur altijd onvoorwaardelijk met elkaar te maken. Ga ook deze film zien; u krijgt er spijt van als u aan Hanekes film niet toekomt. Niet voor niets vertonen we *Das weiße Band* maar liefst vijf maal, waarvan éénmaal op de middag van dinsdag 23 februari.

Wat verder?

In de eerste helft van februari draaien we ook de nieuwe Woody Allen: ***Whatever Works***. Voor de liefhebbers van Allen een must, voor degenen die Allen's werk niet zo goed kennen – zijn die er nog wel? – een aangename (hernieuwde) kennismaking met wat zo typerend is voor al zijn films: mensen die elkaar niet (willen) begrijpen, die elkaar bestoken met cynisme en sarcasme, die voor elkaar vallen of toch weer niet, en die in de meest bizarre omstandigheden belanden. Ook nu weer: Woody Allen ten voeten uit.
De nieuwste film van Jean-Pierre Jeunet – maker van *Le fabuleux destin d'Amélie Poulain* – is ***Micmacs à tire-larigot***, door de een als uniek en origineel, door de ander als amusant en komisch omschreven. Kortom, slechts lovende kritieken viel Jeunet na de première van zijn misdaadkomedie *Micmacs* (vrij vertaald: een hoop ellende) ten deel. We draaien Micmacs volgende maand vijf maal, waarvan éénmaal op de middag van dinsdag 16 februari.

New York, I love you, is een productie van verschillende regisseurs waarin zij, ieder op zijn of haar eigen wijze, hun liefde voor en met de Big Apple verbeelden. Soms ontroert een bijdrage, soms is zij geestig. Niet alle pogingen om New York liefdevol in beeld te brengen, zijn in de film gebleven, want de bijdrage van debuterend regisseuse Scarlett Johansson en die van de Russische regisseur Andrei Zvyagintsev zijn na de wereldpremière van New York, op het festival van Toronto, om onduidelijke redenen uit de film geknipt. We draaien New *York*, na Paris, je t'aime uit 2006 de tweede omnibusfilm in een reeks Cities of Love, volgende maand driemaal. Op vrijdag 12 februari, Valentijnsdag, betaalt u slechts vijf euro voor uw kaartje.
In de tweede helft van februari vertonen we driemaal ***Goodbye Solo*** van de Amerikaanse regisseur Ramin Bahrani, die ook medescenarist was. De film handelt over een bijzondere vriendschap én over de Amerikaanse droom, voor de één nastrevenswaardig, voor de ander vervlogen, met alle gevolgen van dien. Mooie rollen van Souleymane Savane en Red West.
Ook driemaal, tweemaal in de laatste dagen van februari en op woensdag 3 maart presenteren we ***Revanche***, een intrigerend drama van de Oostenrijkse regisseur Götz Spielmann. De film maakt kans op een Oscar, want *Revanche* is genomineerd in de categorie niet-Engelstalige film. Johannes Krisch en Andreas Lust spelen hun rollen als bankovervaller en politieagent werkelijk fabuleus. Met zijn film bewijst Spielmann dat hij ten onrechte in de schaduw staat van Michael Haneke.

Kinder/jeugdfilms

In de krokusvakantie staat een drietal kinder/jeugdfilms op de rol. Voor kinderen in de onderbouw is dat ***Pettson & Findus: Vergetelingetjes***, het verhaal van de eigenwijze kat Findus en zijn baasje Pettson. Voor de allerjongsten hebben we de natuurfilm ***Pluk de kleine bever in huis***, een Frans-Canadese productie, ingesproken door Midas Dekkers. De derde jeugdfilm, ***Krabat, de meester van de zwarte molen***, is niet echt geschikt voor de allerkleinsten. Volgens menig recensent is *Krabat* een film voor 10-plus.